

Nooit vergeten

Het is vandaag 6 april en op deze datum denk ik altijd aan 6 april 1945, de "Russenoorlog". Ik was toen negen en m'n broertje Henk was drie jaar oud. M'n vader kwam die morgen binnen en stond wat met m'n moeder te fluisteren aan de keukentafel. Hij had gehoord dat er vanaf de Zuid Batterij geschoten zou worden op Texla.

Vader vond het veiliger als we naar de winkel van oma en opa in de Waalderstraat zouden gaan.

Daar was een grote kelder waar we makkelijk met z'n allen in konden schuilen. M'n vader zou thuis blijven in de Hogerstraat bij de koe, die in het schuurtje achterin de tuin stond en bij de poes. Zo gezegd, zo gedaan!

We waren nog maar net in de Waalderstraat of daar begon de beschieting al. Het was vreselijk, wat een lawaai. Ineens leek het alsof de kamer die boven de kelder zat, helemaal instortte. Het kraakte aan alle kanten, de ruiten uit de ramen braken, wat veel gerinkel veroorzaakte en daarbij nog al dat schieten!

Ik weet nog, dat ik ineens heel bang werd en gilde dat ik uit die kelder wilde. Ze konden me niet tegenhouden. Oma en opa gingen gelukkig mee om te kijken wat er allemaal gebeurd was. Het viel achteraf nog wel mee, wel een ravage van alle kapotte ramen.

Terug naar de kelder gingen we niet meer. Het leek wat rustiger te worden en we bleven achter in het winkeltje staan. Maar plotseling kwam het lawaai suizend terug, er werd hard "bukken" geroepen. Het lampje boven de toonbank knalde uit elkaar, de ramen sprongen, het was glas en nog eens glas. Opa stond naast me en viel ineens achterover op de grond. Oma en m'n moeder op knieën erbij. Opa was door een scherp in zijn hart getroffen en zei niets meer.

Dat beeld ben en zal ik nooit vergeten. Daarna werd het stil. De beschieting was voorbij. Ik weet nog dat ik toen naar buiten ben gerend en hard heb geroepen: 'Opa is dood, opa is dood.'

Alle burens kwamen naar buiten. Daar stond een platte wagen met een paard ervoor (van Keyser). We moesten weg uit Den Burg. Oma en m'n moeder sjouwden eerst

opa op de bank in de kamer, daarna gingen we met z'n allen (ook oma) en voor m'n gevoel alle burens uit de Waalderstraat, op de wagen richting De Waal, waar we even stopten om een paar mensen af te laten stappen.

De anderen gingen verder, richting Molenbuurt en Spang. We verbleven een nacht bij Teun en Hendrien Slik. Zoals ik het me herinner lag de zolder vol met mensen. De volgende morgen wilde m'n moeder toch naar huis. Ze was heel ongerust en wist niet waar m'n vader was, die hadden we niet meer gezien.

Met z'n drietjes gingen we lopend via de Mars naar Den Burg. Toen we ter hoogte van "Nieuw Leven" liepen, werd er plotseling weer geschoten, de kogels en granaten floten over ons heen. We doken tegen een hooischelf of iets dergelijks en zagen dat De Waal werd beschoten. De toren stond al gauw in brand.

Het werd weer stil en we gingen verder. We kwamen thuis in de Hogerstraat, waar van de beschieting haast niets te merken was: één kogelgat in de gang.

Verder in Den Burg was er wel heel veel kapot. Wat waren we blij om vader weer te zien. Hij vertelde dat hij, toen het zo hevig was, onder de koe had gezeten, waarna hij meteen naar de Waalderstraat was gegaan.

Daar was hij heel erg geschrokken. Z'n vader, onze opa, lag dood op de bank, wij waren er niet en niemand wist waar we waren. Dat moet voor hem toch vreselijk zijn geweest. In de familie is er eigenlijk haast nooit over gesproken.

Het is misschien wel raar, maar van een begrafenis en wat er daarna allemaal is gebeurd, weet ik me niets te herinneren. Misschien juist wel goed, dat je de finesses als kind allemaal niet meeneemt.

*Elly Heerschap-Verstegen – Den Burg
(6 april 2014)*